

til at arbejde saa billig som muligt. Man skalde synes, at det var et Formaal, der maatte interessere ikke blot Industrien, men ogsaa Konsumenterne, og at det i det hele taget netop er den Vej, man skalde gaa for at udvikle Industrien paa en saadan Maade, at den kan staa paa sine egne Ben. Det maa jo ogsaa have sig for Øje, naar der tales om Beskyttelsen, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, at Industrien i de senere Tider er bleven meget vanskeligere stillet ved den overordentlige Udvikling af Samfærdselsmidlerne, som har gjort det saa ganske anderledes let at indføre Produkter andetsteds fra, der tidligere naturligtvis vare afstaaerne fra Indførsel ved Transportvanskeligheder. Men her er ikke blot Tale om Industriens Stilling i det hele over for Ulandet, her er ogsaa Tale om, som jeg har berørt, at støtte selve den lille Industri, at sætte den i Stand til at benytte de Arbejdshjælpsmidler, som den store Industri i saa stort Omfang kan benytte ved Hjælp af Maskiner af enhver Art. Det er meget vanskeligere for de smaa industridrivende, for Haandværkere at følge med paa dette Omraade, at vide, hvad de passende tør anvende deres Penge til med Udsigt til godt Udbytte. Hvad den store Industri der kan gøre, kan den lille ikke gøre, og det forekommer mig, at kunde man paa dette Punkt komme den til Hjælp og give den Anvisning paa de bedst mulige Arbejdsmidler, hjælper man den netop paa den bedste og hensigtsmæssigste Maade og paa en Maade, som var til Gavn, ikke blot for den, tagen som Stand, men for det hele Land.

J. C. Christensen: Jeg har begært Ordet for at omtale det Vædringsforslag, der findes under Nr. 97. Som det høje Ting vil se, er dette Vædringsforslag ikke tiltraadt af mig og min Meningsfælle. Men forinden jeg giver mig til at omtale det, skal jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til Nr. 90 angaaende Honoraret til Landbohøjskolens Direktør. Den Betragtning, vi lige over for saadanne Spørgsmaal gøre gældende, har været den, at der til saadanne Poster som denne, hvortil man vælger en Mand med en meget stor Pension, ikke var Anledning til at gaa til nogen særlig Honorarforhøjelse. Naar vi imidlertid ere gaaede med til denne Forhøjelse, er det stet af den Grund, at man har enedes om at opføre det som ekstraordinært, thi vi erkende, at netop vedkommende Mand kan have nogen Berettigelse til at vente sig at faa dette Honorar, da der tidligere har været stemt derfor i Rigsdagen,

baade ved Behandlingen af Landbohøjskoleloven og Finansloven. Vi have imidlertid villet forbeholde os vor Stilling, saaledes at Rigsdagen, naar der bliver Tale om ny Ansættelse, staar frit, hvad den aldeles ikke vilde gøre, dersom man uden videre nu gif ind paa at sætte Honoraret til 4,000 Kr. — Dernæst skal jeg omtale Nr. 97, som er et fast tjaarigt Tilskud til Kunstindustrimuseets Drift. Med dette Tilskud forholder det sig saaledes. I Samlingen 1890—91 kom her Forslag om at bevilge 100,000 Kr. til Opførelse af en Kunstindustrimuseumsbygning her i Kjøbenhavn. Disse 100,000 Kr. skalde deles i to Bidrag, hvert paa 50,000 Kr., som skalde opføres paa Finanslovsforslagene 1891—92 og 1892—93. Dette Forslag blev tiltraadt af hele Finansudvalget med Undtagelse af to Medlemmer, afdøde Tauber og det ærede Medlem for Holbæk Amt 5te Valgtreds (Korsgaard), som endnu er til Stede i denne Sal. Ved Afstemningen over Forslaget blev det vedtaget her i Salen med alle Stemmer imod 16. Den Gang dette Forslag blev ført igennem, altsaa for et Par Aar siden, var Tauber Ordfører mod Forslaget, og hans Grunde imod det skal jeg kortelig gentage. Han sagde: Anledningen til dette Museum er en Fond, der er stiftet, og som kaldes „Ny Carlsbergs Museumslegat“. Det er stiftet den 13de Marts 1883 med en Kapital af 250,000 Kr. og Halvdelen af Renterne af dette Legat skalde anvendes til Indkøb af Genstande til et Kunstindustrimuseum, hvis et saadant oprettedes her i Kjøbenhavn inden 10 Aar. Nu havde Industriforeningen taget Sagen i sin Haand og havde samlet Penge til et saadant Kunstindustrimuseum, men kun ganske faa Penge, nemlig Overstuddet fra Udstillingen i 1888 og fra de Danskes Deltagelse i Udstillingen i Paris 1889, i alt ca. 40,000 Kr. Museets Opførelse skalde koste 350,000 Kr., deraf havde Industriforeningen de 40,000 Kr. Den forventede saa ved Laan og Gaver at kunde faa 210,000 Kr. og dertil et Bidrag af Staten paa 100,000. De 40,000 Kr. havde de, Gaverne gif det smaat med; Indenrigsministeren oplyste under Forhandlingerne, at der var indkommet 50,000 i Gaver eller i Tilfagn om Gaver. Nu sagde Tauber som saa: Der er stor Mangel paa Penge, de ville komme til at mangle omtrent 200,000 Kr. i den Sum, som de skulle have at bygge for. Hvad vil det saa sige, at Staten tilskyder 100,000 Kr. og desuden lover aarlig at give 10,000 Kr.? Det vil sige, at Staten væsentlig bygger denne Bygning dels med det Bidrag, den tilskyder stats, og dels ved de 10,000 Kr.